

**EVELYN
HUGO**
hét férje

*finep
selection*

TAYLOR JENKINS REID

TAYLOR JENKINS REID

EVELYN
HUGO
hét férje

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Evelyn Hugo elárverezi a ruháit

Írta: Priya Amrit

2017. március 2.

Evelyn Hugo, a filmes legenda, a hatvanas évek sztárja bejelentette, hogy a Christie's-nél árverésre bocsátja tizenkét elegáns estélyijét, és a befolyt összeget a mellrákkutatásra adományozza.

A most 79 éves Hugo évtizedekig az elegancia és a csillogás jelképe volt. Stílusa egyszerre volt buja és visszafogott, leghíresebb alakításai pedig mérföldkövek a divat és Hollywood történetében egyaránt.

Akik licitálnak majd a Hugo-történelem egy-egy darabjára, bizonyára nemcsak a ruhákat értékelik, de az eseményeket is, amelyeken a filmsztár hordta őket. Az árverésen ott lesz az smaragdzöld Miranda La Conda-költemény, amit Evelyn Hugo 1959-ben az Oscar-gálán viselt. Az a mélyen kivágott, ibolyaszín organzaruha is, ami az *Anna Karenina* 1962-es premierjén volt rajta, és a tengerkék selyem Michael Maddox-kreáció szintén, amiben átvette az Oscar-díjat 1982-ben a *Mindent nekünk* című filmjéért.

Hugo kivette a részét Hollywood botrányaiból is, egyebek mellett hét házasságával, köztük a Harry Cameron filmproducerhez fűződő több évtizedes kapcsolatával. A két hollywoodi nagyság házasságából egy leány is született, Connor Cameron, aki a mostani aukció ötletadója. Connor ugyanis tavaly halt meg mellrákban, nem sokkal a negyvenegyedik születésnapja után.

Evelyn Hugo 1938-ban született Evelyn Elena Herrera néven, kubai emigránsok gyermekeként. New Yorkban nőtt fel, a Pokol Konyhája néven ismert nyomornegyedben. 1955-re

eljutott Hollywoodba, a haját szőkére, a nevét Evelyn Hugóra változtatta. Máról holnapra a hollywoodi elit tagja lett. Több mint három évtizeden át reflektorfényben fürdött. Majd a nyolcvanas évek végén visszavonult, amikor feleségül ment Robert Jamison bankárhoz, aki a háromszoros Oscar-díjas színész, Celia St. James bátyja. Hugo most hetedik férjétől is megözvegyült, és Manhattanben lakik.

Természetfölötti szépségével, vakmerő érzékiségével ma is világszerte elbűvöli a mozi rajongóit. Az aukción több mint kétmillió dolláros bevételre számítanak.

– **B**EJÖNNÉL AZ IRODÁMBA?
Körülnézek, aztán Frankie-re pillantok, próbálom kitalálni, pontosan kihez beszél. Kérdőn magamra mutatok.

– Úgy érted, én?

Frankie nem kifejezetten türelmes főnök.

– Igen, Monique, te. Ezért mondtam, hogy „Monique, bejönnél az irodámba?”.

– Bocs, csak a végét hallottam.

Frankie megfordul, én meg felkapom a jegyzetfüzetem, és loholok utána. Van benne valami nagyon feltűnő. Nem hagyományos vonzó nő – vonásai kemények, két szeme egymástól távol ül –, mégis olyasvalaki, akit muszáj megbámulni és csodálni. Vékony és magas, rövid afrofrizurája van, imádja az élénk színeket és a hatalmas bizsukat – amikor belép valahová, azt mindenki észreveszi.

Ő is oka annak, hogy itt dolgozom. Felnézek rá, amióta csak megismertem az újságíró-iskolában. Minden cikkét elolvastam abban a magazinban, ahol most dolgozom és ahol ő a főszerkesztő. Ha őszinte vagyok, van valami inspiráló abban, hogy egy fekete nő a főnök. Egy ilyen magamfajta keverék típusú lánynak – világosbarna bőr, sötétbarna szem a fekete apámtól, millió szeplő a fehér anyámtól – Frankie azt sugallja, hogy egy napon én is lehetek valaki.

– Ül le! – szól, miközben letelepszik az asztalához, és egy narancssárga székre mutat a túloldalán.

Nyugodtan lehuppanok, keresztbe vetem a lábam. Hagyom, hogy Frankie szólaljon meg.

– Na, hát érdekes fejlemények vannak – mondja, miközben a képernyőre néz. – Evelyn Hugo emberei egy nagy cikket akarnak. Egy exkluzív interjút.

Ösztönösen közbeszólnék, hogy „mi a fene” meg hogy „miért mondd ezt nekem”. De csak ennyit kérdezek:

– És miről?

– Szerintem köze van az aukcióhoz, amit tervez – véli Frankie. – Úgy veszem ki, baromi fontos neki, hogy minél több pénz folyjon be az Amerikai Mellrákkutatási Alapítványnak. De ez csak az én tippem.

– Nem árulták el, hogy erről akar beszélni?

Frankie a fejét rázza.

– Csak annyit mondanak, hogy Evelyn interjút adna valamiről, és kész. Evelyn Hugo minden idők egyik legnagyobb filmsztárja. Bármit is csinál, a fél világ figyel rá.

– Ez nagy címlapsztori lehetne nálunk, igaz? Úgy értem, valódi élő legenda a nő. Vagy nyolcszor ment férjhez, ugye?

– Hétszer – igazít ki Frankie. – És igen, bomba sztori lehet, ezért aztán remélem, hogy türelmesen végighallgatsz.

– Hogy érted ezt?

Frankie nagy levegőt vesz, és olyan arcot vág, hogy azt gondolom, menten kirúg. De aztán így szól:

– Evelyn kifejezetten téged kért.

– Engem?

Öt percen belül másodszor képedek el, hogy valaki velem akar beszélni. Dolgoznom kéne parányit az önbizalmamon, azt hiszem. Legyen elég annyi, hogy kicsit sok volt a csapás az utóbbi időben. Ámbár miért tennék úgy, mintha az egóm valaha is szárnyalt volna?

– Őszintén szólva én is így reagáltam – jegyzi meg Frankie.

Most én leszek őszinte: ez bántó, nem is kicsit. Noha értem én, hogy miért mondja.

Alig egy éve vagyok a *Vivant* magazinnál, és csakis könnyed semmiségekről irkállok. Előtte blogoltam a *Discourse*-nak is, ami szereti napi hír- és kulturális portálnak nevezni magát, de valójában nem más,

mint egy blog, ütős címekkel. Én főleg a *Modern élet* rovatba írtam, divatos témákról.

Azért el kell ismernem, többéves szabadúszás után a *Discourse*-munka is életmentő volt. De amikor a *Vivant* állást ajánlott, nem tudtam ellenállni. Kapva kaptam a lehetőségen, hogy legendák közt dolgozhassak.

A legelső napon végigsétáltam a címlapokkal borított falak közt – Debbie Palmer, a feminista aktivista, pucéron és gondosan komponált pózban egy felhőkarcoló tetején Manhattan fölött 1984-ben; Robert Turner, amint épp fest, a szöveg pedig arról szól, hogy AIDS-es, 1991-ben. Szürreális érzés a *Vivant*-világ részének lenni. Mindig is fényes papíron akartam kinyomtatva látni a nevem.

De sajnálatos módon az elmúlt tizenkét számban semmi maradandót nem csináltam. Csak sablonos kérdéseket tettem föl unalmas miliárdosoknak, miközben a kollégáim az anyagaikkal megváltoztatják a világot. Szóval nem vagyok elbűvölve magamtól.

– Figyelj, nem arról van szó, hogy nem szeretünk, mert szeretünk – mondja Frankie. – Hisszük, hogy nagy dolgok várnak rád itt a *Vivant*-nál, de erre a melóra valamelyik tapasztaltabb újságírókat akartam ráereszteni. Szóval nyíltan bevallom neked, hogy nem téged javasoltunk Evelyn csapatának. Őt nagy nevet írtunk, és ez a válasz jött.

Frankie felém fordítja a monitorát, és egy e-mailt mutat egy bizonyos Thomas Welch nevű pasastól, aki ezek szerint Evelyn Hugo sajtósa lehet.

From: Thomas Welch

To: Troupe, Frankie

Cc: Stamey, Jason; Powers, Ryan

Monique Grant – vagy Evelyn kiszáll.

Döbbenet bámulok Frankie-re. Meg persze egy kicsit büszkén is, hogy Evelyn Hugo akar tőlem valamit, akármi is legyen az.

– Te ismered Evelyn Hugót? Erről van szó? – tudakolja Frankie, miközben visszafordítja a monitort.

– Nem – felelem, és már a kérdés is meglep. – Láttam néhány filmjét, de egy kissé régi darab.

– Semmi személyes kapcsolatotod nincs vele?

A fejem rázom.

– Semmi.

– Nem Los Angelesből jöttél?

– De, és az egyetlen kapcsolódási pont az lehet, ha az apám dolgozott valamelyik filmjében. Stáb fotós volt. Megkérdezhetem anyámat.

– Nagyszerű. Kösz.

Várakozóan néz rám.

– Most kérdezzem meg?

– Megtennéd?

Előkapom a telefonom, és írok anyámnak:

Dolgozott apa valaha Evelyn Hugo bármelyik filmjében?

Látom, hogy feltűnik a három pont. Fölnézek, Frankie mintha megpróbálna belepislogni a telefonomba. Látja, hogy látom – hátradől.

Pittyenés. Anyám:

Lehetséges. Anyi filmes munkája volt, hogy nehéz nyomon követni. Miért?

Hosszú történet – **írom vissza** –, csak megpróbálom kideríteni, hogy van-e bármilyen kapcsolatom Evelyn Hugóval. Szerinted apa ismerte?

Anyá válaszol:

Ugyan! Apád sosem ismert senkit, aki igazán híres volt. Bármennyire is próbáltam nyomni, hogy szerezzen nekünk néhány sztárbarátot.

Nevetek.

– Úgy tűnik, semmi. Nincs kapcsolatom Evelyn Hugóhoz.

Frankie bólint.

– Oké. A másik elképzelés, hogy az emberei olyasvalakit akarnak, aki tapasztalatlan, hogy ellenőrizni és befolyásolni tudják. Téged is, a sztorit is.

Megint berreg a telefonom.

Erről jut eszembe, el akartam küldeni neked egy dobozt, apád munkáival. Van köztük néhány óriási cucc. Szeretem, hogy itt van nálam, de szerintem te még jobban szeretnéd. Jövő héten elküldöm.

– Szóval szerinted egy gyöngé riporterre vadásznak.

Frankie kedvesen mosolyog.

– Valahogy úgy.

– Tehát Evelyn emberei végigböngészték az impresszumot, a legvégén megtalálták a nevem, és úgy gondolják, engem biztosan meg bírnak vezetni. Ez az elmélet?

– Hát, ettől tartok.

– És azért mondd el nekem, mert...

Frankie alaposan mérlegeli a szavait.

– Mert nem hiszem, hogy téged meg lehet vezetni. Mert azt hiszem, hogy alábecsülnek. És mert akarom ezt az anyagot. Hatalmas szalagcímeket szeretnék.

– Miről beszélsz? – kérdezem, és fészkelődöm egy kicsit.

Frankie összecsapja a kezét maga előtt, majd leteszi az asztalra, és felém hajol.

– Arra vagyok kíváncsi, van-e merszed kiállni Evelyn Hugóval.

Az összes kérdés közül, amiről azt gondoltam, hogy valaha valaki fölteszi nekem, ez kábé a kilencmilliomodik helyen lett volna. Van-e merszem kiállni Evelyn Hugóval? Fogalmam sincs.

– Igen – válaszolom aztán.

– Csak így? Igen?

Akarom ezt az esélyt. Meg akarom írni ezt a sztorit. Elegendem van abból, hogy a sor végén kullogok. Győzelemre van szükségem, a francba.

– Baromira igen.

Frankie bólint, mérlegel.

– Ez már jobb, de azért még nem vagyok teljesen meggyőzve.

Harmincöt éves vagyok. Több mint tíz éve írok. Előbb-utóbb könyvet is szeretnék kiadni. Én akarom kiválasztani a sztorijaimat. Az akarok lenni, akiért tülekednek, amikor egy ilyen nő, mint Evelyn Hugo, akar valakit. Engem itt lekezelnek. Ennek meg kell változnia. És gyorsan, mert csak ez a nyavalyás karrier, ez van nekem. Ha azt akarom, hogy megváltozzanak a dolgok, változtatnom kell a hozzáállásomon. Méghozzá alapvetően. Akkor kezdjük!

– Evelyn engem akar – mondom. – Te meg Evelyn-t. Ez nem úgy hangzik, mintha nekem kellene meggyőznöm téged. Hanem úgy, mintha neked kellene meggyőznöd *engem*.

Frankie hallgat, és csak bámul összekulcsolt keze fölött. Ez elég rémületesre sikerült. Lehet, hogy túltoltam.

Ugyanúgy érzek most, mint amikor a súlyzókkal próbálkoztam, és mindjárt a húszkilóssal kezdtem. Minden erőmre szükség van, hogy ne vonjam vissza, amit mondtam, és ne kezdjek lendületes bocsánatkérésbe. Anyám udvariasnak, szerénynek nevelt. Túl sokáig éltem abban a hitben, hogy az udvariassághoz behódolás, engedelmesség kell. Mondjuk nem jutottam vele valami sokra, mármint a kedvességemmel. A világ azokat az embereket tiszteli, akik azt gondolják magukról, hogy irányítaniuk kéne a dolgokat. Ezt én sosem értettem, de nem küzdök ezzel tovább. Azért vagyok itt, hogy egy napon én legyek Frankie, vagy tán nagyobb is, mint Frankie. Fontos munkát szeretnék végezni, amire büszke lehetek. Nyomot akarok hagyni. Aminek egyelőre a közelében sem vagyok.

A csönd már olyan hosszú, hogy majdnem feladom. A feszültség minden másodpercben növekszik. De Frankie törik meg.

– Oké – és nyújtja a kezét, miközben föláll.

Megdöbbenés és perzselő büszkeség fut végig rajtam, ahogy én is kezdet nyújtok. Igyekszem, hogy a szorításom erős legyen; Frankie-é akár a satu.

– Hát nyerd meg, Monique! Értünk és önmagadért, kérlek.

– Így lesz.

Eltávolodunk, ahogy az ajtó felé tartok.

– Lehet, hogy olvasta a cikkedet a *Discourse*-ban az orvosi segítséggel végrehajtott öngyilkosságról – mondja Frankie, mielőtt kilépek az ajtón.

– Tessék?

– Az döbbenetes volt. Lehet, hogy ezért akar téged. Mi is erre figyelünk föl. Nagyszerű sztori. Nemcsak a rengeteg megosztás miatt, hanem miattad, mert remek írás.

Ez volt az első igazán komoly cikk, amit saját ötletből írtam. Akkor botlottam bele a történetbe, amikor rám osztották, hogy írjak a zöldségfélék népszerűségéről. Elmentem a Park Slope piacra, hogy megkérdezzek egy helyi farmert. Amikor bevallottam neki, hogy nem igazán bukom a főzelékfélékre, azt mondta, olyan vagyok, mint a nővére, aki tavalyig rengeteg húst evett, de aztán vegán lett, mert agydaganattal küzdött.

Ahogy beszélgettünk, mesélni kezdett egy csoportról, ahová ő és a nővére is beléptek, amelyik az orvosi segítséggel végrehajtott öngyilkosságot támogatja a végstádiumban lévő betegekénél. Sokan harcoltak a csoportban a méltó halálért. Az egészséges táplálkozás nem mentette meg a nővére életét, és egyikük sem akarta, hogy tovább szenvedjen, mint amennyit méltósággal el tud viselni.

Nagyon érdekelt a dolog, és azt akartam, hogy meghallják ennek a csoportnak a hangját.

Visszamentem a *Discourse* szerkesztőségébe, és vázoltam a történetet. Azt hittem, vissza fogják dobni, miután nemrégiben keményen leszidtak a hiszter divatról és a celebekről írott cikkeim miatt. De meglepetésemre zöld utat kaptam.

Fáradhatatlanul dolgoztam rajta, elmentem különféle összejövetelekre, kérdezgettem a tagokat, írtam és újraírtam. Egészen addig, míg úgy nem éreztem, hogy a cikk teljes bonyolultságában megjeleníti – a könnyörülettel és a morális kétségekkel együtt – a végstádiumban lévő emberek szenvedését, illetve azokat, akik elősegítik, hogy vége legyen.

Erre a sztorira vagyok a legbüszkébb. Nemegyszer mentem haza innen a szerkesztőségből úgy, hogy újra meg újra elővettem és elolvastam,

hogy emlékeztessen magam, mire vagyok képes. Meg arra az elégedettségre, amit azért éreztem, hogy megosztottam az igazságot, bármilyen nehéz is elfogadni azt.

– Köszönöm – felelem Frankie-nek.

– Csak azt mondom, hogy tehetséges vagy. És lehet, hogy épp ez lesz a te nagy dobásod.

– De az is lehet, hogy nem.

– Lehet – nyugtázza. – De írd meg jól, akármiről is van szó, és akkor majd a következő az lesz.

Evelyn Hugo vallomást tesz

Írta: Julia Santos

2017. március 4.

Azt beszélnek a városban, hogy a démon/ÉLŐ LEGENDA/a világ legszebb szőkesége, Evelyn Hugo elárverezte a ruháit és hajlandó interjút is adni, amit sok évtizede nem tett.

KÉRLEK, legyen végre hajlandó beszélni az összes nyavalyás férjéről! (Négyet, mondjuk, megértek, még ötöt is, ha nagyon erőltetitek, talán hatot is, de hetet? Hét férj? Nem beszélve arról, hogy mind tudunk a Jack Easton képviselővel folytatott viszonyáról a nyolcvanas évek elején. Fú. Ez. Aztán. Kemény.)

Ha nem vall a férjeiről, imádkozzunk, hogy legalább elmondja, hogyan tett szert arra a szemöldökre. Vagyis OSZD MEG a GAZDAGSÁGOT, EVELYN.

Ha megpillantod E. régi fotóit, azokat a szemtelen szőke fürtöket, a sötét, nyílegyenes barna szemöldökét, napbarnított bőrt, aranybarna szemét – nincs más, abba hagyod, amit épp csinálsz, és őt bámulod.

És akkor még egy szót sem szóltam a testéről.

Sem fenék, sem csípő – csak nagy mellek.

Voltaképp egész életemben egy ilyen testért melóztam. (Hozzáteszem: nagyon messze vagyok tőle. Talán a spagetti miatt, amit ebédre nyomok le mindennap.)

És akkor itt van ez, amitől igazán kibuktam: Evelyn bárkit kiválaszthatott volna. (Például engem is.) És akkor kikapott egy ilyen újoncot a *Vivantól*? Mondom, bárkit választhatott volna. (Engem is.) Miért ezt a Monique Grant nevű némbert (és nem engem)?

Hát jó.

Csak irigy vagyok, de én nem vagyok ilyen.

A *Vivanthoz* kéne mennem dolgozni. Nekik jut az összes jó cucc.

KOMMENTEK:

Hihello565: Már a vivantosok sem akarnak a *Vivant*nál dolgozni. A cég telipakolja őket hirdetéssel, amik a szart reklámozzák.

PPPPP válasza Hihello565-nek: Hát igen. De valami azt súgja nekem, hogy ha a legjobb, vezető magazin állást ajánl, fogadd el.

EChristine999: Evelyn lánya nem rákban halt meg nemrégiben? Mintha olvastam volna valamit erről. Olyan szívfacsaró. És az a kép Evelynről Harry Cameron sírjánál? Hát az hónapokra kiütött. Csodás család. Úgy sajnálom, hogy elveszítette őket.

MrsJeanineGrambs: Engem aztán EGYÁLTALÁN nem érdekel Evelyn Hugo. NE IRKÁLJATOK MÁR EZEKRŐL. A házasságai, a viszonyai és a legtöbb filmje csak egyvalamit bizonyít: hogy kurva. A *Hajnali három* szégyen volt a női nemre. Olyanokról írjatok, akik megérdemlik.

SexyLexy89: Evelyn Hugo talán minden idők legszebb nője. Az a jelenet a *Boute-en-Train*ben, amikor kijön a vízből pucéron, és a kamera feketére vált, épp mielőtt meglátnád a mellbimbóját? Hát annyira jó!

PennyDriverKLM: Minden tiszteletem Evelyné, amiért a szőke haj-sötét szemöldök párosítást bevezette. Evelyn, tisztellek.

YuppiePig3: Túl sovány! Nem az esetem.

EvelynHugoegyszent: Ez a nő DOLLÁRMILLIÓKAT adományozott a nők bántalmazása ellen küzdő szervezeteknek és a különféle meleg és lesbikus csoportoknak, most pedig a rákkutatásra árverezi el a ruháit, és ti csak a szemöldökéről bírtok beszélni? Tényleg?

Julia Santos válasza EvelynHugoegyszentnek: Ez talált, asszem. BOCSÁNAT. Védekezésül csak annyit, hogy a millióit abból kezdte összekalapálni, hogy a hatvanas években igazi celeb volt. És erre aligha lehetett volna képes a tehetsége és a szépsége nélkül, és sosem lehetett volna ennyire szép a SZEMÖLDÖKE nélkül. De oké. Igazad van.

EvelynHugoegyszent válasza Julia Santosnak: Uhhh. Bocs a durvaságért. Kimaradt az ebéd. Ami azt illeti, a *Vivant* a felét sem fogja kihozni ebből a sztoriból annak, amit te kipréselnél belőle. Evelynnek téged kellett volna választani.

JuliaSantos válasza EvelynHugoegyszentnek: Ugye??????? Ki a franc ez a Monique Grant? Dögunalom.

2

AKÖVETKEZŐ NÉHÁNY NAPOT AZZAL TÖLTÖTTEM, hogy amit lehetett, összeszedtem Evelyn Hugóról. Sosem voltam valami nagy filmbubus, a hollywoodi sztárok világa pláne nem érdekelt. De Evelyn élete – legalábbis eddigi ismereteim szerint – tíz szappanoperára is elég lenne.

Ott van a korai házassága, ami válással végződött tizennyolc éves korában. Aztán a stúdiódíszletek között lezajlott udvarlás és a viharos esküvő a hollywoodi celebkirályal, Don Adlerrel. A pletykák szerint őt azért hagyta el Evelyn, mert a pasi verte. Aztán a nagy visszatérés egy francia újhullámos filmben. A röpkve vegasi szökés Mick Rivával, az énekessel. A pompás házasság a mindig elegáns Rex Northszal – aminek azért lett vége, mert mindketten csalták a másikat. A gyönyörű és majdnem életre szóló szerelmi történet Harry Cameronnal, és a lányuk, Connor születése. Szívfacsaró válásuk, majd Evelyn gyors férjhezmenetele régi rendezőjéhez, Max Girard-hoz. Feltételezett viszonya a nála jóval fiatalabb képviselővel, Jack Eastonnal, ami véget is vetett a Girard-ral való együttélésnek. És végül házassága Robert Jamison bankárral, aminek eredője a pletykák szerint az, hogy Evelyn boszszantani akarta korábbi riválisát, Robert hűgát, a szintén filmsztár Celia St. Jamest. Mostanra mindegyik férje meghalt, így Evelyn az egyedüli tudója az igazságnak.

Elég az hozzá, hogy alaposan föl kell készülnöm, ha rá akarom venni, hogy beszéljen minderről.

Sokáig maradtam bent az irodában, végül kilenc előtt nem sokkal értem haza. A lakásom kicsike. A legjobb leírás tán az aprócska szardíniásdoboz lenne rá. De ahhoz éppen elég nagy, hogy a cuccaim fele úgy eltűnjön benne, hogy sose találjam meg, amikor kéne.

David öt hete költözött el, és azóta sem volt időm pótolni az elvitt edényeket, vagy a kisasztalt, amit az anyjától kaptunk tavaly nászajándékba. Jézus! Még az első évfordulójig sem bírtuk ki.

Amikor belépek az ajtón, és ledobom a táskám a kanapéra, megint felötlik bennem, hogy milyen pitiáner dolog volt tőle elvinni a kisasztalt. Az ő San Franciscó-i kéglije fullra be van bútorozva – hála a ki-nevezésével járó költözési támogatásnak. Gyanítom, hogy a kisasztalt letette egy raktárba, az egyik éjjeliszekrényvel együtt, ami állítólag jog szerint az övé, ahogy az összes szakácskönyvünk is. A szakácskönyvek speciel nem hiányoznak. Nem főzök. De amikor úgy adják a dolgokat, hogy „Monique-nak és Davidnek, sokévi boldogságot”, akkor hajlamos vagy azt gondolni, hogy félig a tiéd.

Felakasztom a kabátom, és eltöprengek azon – nem először –, hogy melyik jár közelebb az igazsághoz: David az új állás miatt San Franciscóba költözött *nélkülem*, vagy én nem voltam hajlandó elmenni New Yorkból őerre? Miközben lerúgom a cipőm, úgy döntök, hogy a választ valahol középen helyezkedik el. De aztán megint belém hasít a fájó gondolat: *voltaképpen elhagyott*.

Rendelek egy pad thait, és lezuhanyozom. Kopasztó forróságúra állítom a vizet. Azt szeretem, ha szinte éget. Imádom a samponom illatát. Valószínűleg itt, a zuhanyrózsa alatt érzem magam a világon a legjobban. Itt, csupa szappanosan a gőzben nem az a Monique Grant vagyok, akit elhagytak. És nem is Monique Grant, a megrekedt újságíró. Hanem Monique Grant az ő mindenféle luxus fürdőcuccaival.

Alaposan megtisztulva megtörülközöm, fölveszem a melegítőt, a hajam kifésülöm az arcomból, pont mire megérkezik a futár a kajával.

Ülök a műanyag dobozzal a kezemben, és bámulom a tévét. Próbálok kikapcsolni. Rávenni az agyamat, hogy foglalkozzon valamivel, bármivel, ami nem munka és nem David. De mire befalom a pad thait, rájövök, hogy ez reménytelen.

Akár dolgozhatnék is.

Eléggé félelmetes ez az ügy – interjút készíteni Evelyn Hugóval, kézben tartani a meséjét, közben megbizonyosodni, hogy nem ő tart kézben engem. Néha hajlamos vagyok túlkészülni egy-egy melót. De gyakrabban inkább az van, hogy olyan vagyok, mint a strucc: homokba dugom a fejem, hogy ne is lássam, amit nem akarok látni.

Most az elsőt választom. Vagyis az elkövetkező három napban nem csinállok mást, csak Evelyn Hugóval foglalkozom. Régi cikkeket bányászok elő a házasságairól és a botrányairól. Esténként a régi filmjeit nézem.

Jeleneteket a *Carolina Sunset*ből, az *Anna Karenin*ából, a *Jade Diamond*ból, a *Mindent nekünk*ből. Nézem a gifet, ahogy kijön a vízből a *Boute-en-Train*ben, annyszor, hogy amikor elalszom, tovább pörög a fejemben.

És kezdek beleszeretni, csak egy picikét, ahogy nézem a mozijait. Este tizenegy és hajnali kettő között, amikor minden normális ember alszik, a laptopomon az ő képe villog, az ő hangja tölti be a nappalimat.

Tagadhatatlan, hogy mellbevágóan gyönyörű nő. Az emberek gyakran emlegetik egyenes, dús szemöldökét és szőke haját, de én a természetéről nem tudom levenni a szemem. Az álla erős, arccsontja magasan ül, arca íve csodásan találkozik a dús ajaknál. A szeme hatalmas, de nem annyira kerek, inkább mint egy túlméretezett mandula. Lebarult bőre a világos hajával egyszerre tengerparti és elegáns. Tudom, hogy nem természetes – ilyen szőke haj és ilyen barna bőr –, de nem tudok szabadulni a meggyőződéstől, hogy az embereknek ilyennek kellene születniük, ilyen tökéletesnek.

Semmi kétségem, ezért mondta egyszer Charles Redding filmtörténész, hogy Evelyn arca „megkerülhetetlen”. Olyan tökéletes, hogy amikor ránéz az ember, az az érzése támad, hogy ezeknek a vonásoknak, ennek a kombinációnak előbb vagy utóbb egyszerűen létre kellett jönnie.

Kitűzöm a szobámba Evelyn fotóit. Az egyik, ami az ötvenes években készült, szűk kardigánt és kerek kosaras melltartót visel. Aztán a Don Adlerrel készült sajtófotói jönnek, a Sunset Studióban, nem sokkal az esküvőjük után. Egy a hatvanas évekből, amin hosszú, egyenes, szőke a haja, és az arcát megvilágítja a nap.

Személyes kedvencem egy fekete-fehér kép a Golden Globe-ról 1967-ből. A sor szélén ül, haja lazán a feje búbjára tűzve. Világos ruháján mély a dekoltázs, tökéletes látványt nyújt, ahogy jobb lába kivillan magasra sliccelt ruhája oldalán.

Két férfi ül mellette, a nevük feledésbe merült, de őt bámulják, miközben Evelyn a színpad felé néz. A mellette ülő pasas egyenest a dekoltázsába kukucskál. A másik a combját falja a szemével. Mindkettőjük arcán elragadtatás, és a remény, hogy láthatnak még picivel többet is.

Lehet, hogy túlmesélem a fényképet, de kezdem látni a sablont: Evelyn mindig meghagyja a reményt, hogy kapsz belőle még egy picikét. Aztán mindig megtagadja.

Még az agyonemlegetett szexjelenetben, a *Hajnali három* című filmben is 1977-ben, amiben ott tekereg, vonaglik Don Adler fölött, kevesebb mint három másodpercig látni a mellét. Évekig pletykálták, hogy a fantasztikus kasszasiker annak köszönhető, hogy az emberek többször is megnézték ezért a három másodpercért.

Vajon honnan tudta ennyire pontosan, hogy mennyit adjon magából és mennyit fogjon vissza?

És vajon megváltozott-e mindez most, hogy valamit el akar mondani? Vagy éppúgy csak játszani akar velem is, ahogy a közönséggel is játszott sok évig?

Evelyn Hugo vajon annyit árul csak el, hogy még kíváncsibb legyek, még többet akarjak tudni, de a lényeget megtartja magának?

3

FÉL ÓRÁVAL KORÁBBAN ÉBREDEK, mint ahányra az órát beállítottam. Megnézem az e-maileket, azt is, amelyikben ezt írta Frankie a tárgysorba: FOLYAMATOSAN TÁJÉKOZTASS. Üzenetben így kiabál, csupa nagybetűvel. Kis reggelit készítek magamnak.

Fekete nadrágot, fehér pólót veszek föl, hozzá a kedvenc halszálkás blézeremet. A hosszú fürtöket kontyba fogom a fejem tetején. Lemondok a kontaktlencséről – a fekete, vastag keretes szemüveget választom.

Ahogy a tükörbe nézek, látom, hogy az arcom keskenyebb lett, mióta David elment. Mindig vékony voltam, s ha fölszedtem pár kilót, az a derekamon és az arcomon látszott. És amíg Daviddal éltem – két évig jártunk és tizenegy hónapig voltunk házасok –, rám jött egy kevés. David szeret enni. De míg ő felkel reggelente kocogni, én inkább alszom.

Ahogy magamra pillantok, elégedettség fut át rajtam. Jól nézek ki. Jól is érzem magam.

Mielőtt kilépek az ajtón, felkapom a teveszőr sálát, amit anyámtól kaptam tavaly karácsonyra. Aztán csak teszem egyik lábam a másik elé, megyek le a metróba, be Manhattanbe.

Evelyn lakása a Fifth Avenue-n van, a Central Parkra néz. Eleget szörföztem a neten ahhoz, hogy tudjam, hol lakik, és azt is, hogy van egy tengerparti villája is Spanyolországban, Malagában. Ez a lakás a hatvanas évek vége óta az övé, Harry Cameronnal vették. A villát pedig örökölte, amikor Robert Jamison meghalt, majdnem öt évvel ezelőtt.

A következő életemben, ha kérhetném, filmsztár szeretnék lenni, rendes százalékokkal, jó?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Evelyn háza – háború előtti, mészkö – rendkívüli. Még be sem lépek, máris köszönt egy idősebb, gyöngéd tekintetű, kedves mosolyú kapus.

– Miben segíthetek?

Már pusztán a kérdésétől zavarba jövök.

– Evelyn Hugóhoz jöttem. Monique Grant a nevem.

Mosolyog, és kitarja az ajtót. Evidens, hogy várt. A lifthez kísér, és megnyomja a legfelső gombot.

– Szép napot, Ms. Grant! – mondja, és eltűnik a csukódó liftajtó mögött.

Pontosan 11-kor csöngetek Evelyn ajtaján. Egy nő nyitja ki, farmert és kék blúzt visel. Ötven körül lehet, talán kicsivel több. Ázsiai, szög-egyenes, koromfekete haja lófarokba fogva. Egy halom félig nyitott borítékot szorongat.

Mosolyog, nyújtja a kezét.

– Monique, igaz? – kérdi kedvesen. Az a fajta lehet, aki őszintén örül, ha találkozik valakivel. Máris kedvelem, pedig megfogadtam, hogy szigorúan semleges leszek mindennel és mindenkivel, ami és aki ma szembejön. – Én Grace vagyok.

– Szia, Grace! – mondom. – Örülök, hogy megismerhetlek.

– Én is. Gyere be!

Hátralép és beinvitál. A táskámat a földre teszem, leveszem a kabátom.

– Ide bepakolhatod – nyit ki egy szekrényt az előszobában, és átnyújt egy vállfát.

A kabátszekrény akkora, mint nálam a fürdőszoba. Világos, hogy Evelynnek több pénze van, mint Istennek. Muszáj dolgoznom azon, hogy ez ne feszélyezzen. Ő gyönyörű, gazdag, nagy hatalmú, szexi és elbűvölő. Én meg egy normális, átlagos emberi lény vagyok. Valahogy meg kell győznöm magam, hogy pariban vagyunk, különben nem fog működni a dolog.

– Nagyszerű – mondom mosolyogva. – Kösz!

A kabátot a vállfára teszem, becsúszatom a szekrénybe, és Grace becsukja az ajtaját.

– Evelyn odafönt van, készülődik. Hozhatok neked valamit? Víz, kávé, tea?